

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 1068

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 18 decembrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DÔMENIUL ENERGIEI	
Decizia nr. 236 din 19 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140—142 din Codul de procedură civilă	2—4	193. — Ordin privind modificarea și completarea Metodologiei de stabilire a tarifelor pentru serviciul de distribuție a energiei electrice, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 169/2018	7
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
975. — Hotărâre privind trecerea unor bunuri imobile — construcții, aflate în administrarea Societății Române de Televiziune, din domeniul privat al statului în domeniul public al statului, precum și transmiterea imobilului — construcții și teren, aflat în domeniul public al statului, din administrarea Societății Române de Televiziune în administrarea Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, instituție aflată în coordonarea Ministerului Educației Naționale	5—6	Decizia nr. 67 din 15 octombrie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	8—14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		ACTE ALE ORDINULUI ASISTENȚILOR MEDICALI GENERALIȘTI, MOAȘELOR ȘI ASISTENȚILOR MEDICALI DIN ROMÂNIA	
M.219. — Ordin al ministrului apărării naționale pentru modificarea anexelor nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului apărării nr. M.31/2008 privind competențele de achiziție a produselor, serviciilor și lucrărilor în cadrul Ministerului Apărării Naționale	6	34. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Consiliului național al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 31/2017 privind stabilirea cuantumului cotizației de membru, respectiv cotizației de membru asociat al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România și a unor taxe încasate de Ordinul Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 236

din 19 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140—142 din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140—142 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Antonie Popescu în Dosarul nr. 2.135/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.540D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că există precedent constituțional în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 1.717 din 18 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.135/1/2016, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140—142 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Antonie Popescu într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de strămutare a unei cereri de strămutare aflate în competența de soluționare a Curții de Apel București.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care ar înlătura de la analiza și competența de soluționare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cererea de strămutare a cauzei de la o curte de apel care este și ea supusă aceluiași bănuiei legitime și îndoiei date de circumstanțele locale, calitatea locală a părților, relațiile conflictuale sau nerespectarea competenței teritoriale.

6. Se arată că sintagma „relații conflictuale locale” înlocuiește vechea sintagmă „vrăjmășii locale”, având un sens mai larg, intenția legiuitorului fiind aceea de a da o sferă mai largă de acțiune pe tărâmul protecției dreptului la un proces echitabil. Se susține că motivul de siguranță publică îl constituie împrejurările excepționale care presupun că judecata procesului la instanța competentă ar putea conduce la tulburarea ordinii publice. Prin urmare, se face o trimitere la conflicte locale mai extinse, care depășesc sfera conflictelor interpersonale, interfamiliale, rudenii sau afinitățile.

7. Se mai arată că strămutarea întemeiată pe motiv de bănuială legitimă sau siguranță publică se poate cere în orice fază a procesului, de către partea interesată sau, după caz, de procurorul general de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Prin urmare, se susține că nimic nu se opune ca printr-o cerere principală să se ceară strămutarea unei cereri de strămutare aflate în competența de soluționare a unei curți de apel, instanță asupra căreia există îndoieli cu privire la imparțialitate, întemeiate pe aceleași motive de bănuială legitimă și vrăjmășie locală pe care s-a întemeiat prima cerere de strămutare. Așadar, dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale având în vedere că, în practică, unele instanțe invocă excepția inadmisibilității unor astfel de cereri de strămutare a unei cereri de strămutare.

8. Se mai apreciază că s-ar impune ca toate cererile de strămutare să revină competenței de soluționare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca instanță unică de nivel constituțional.

9. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Dispozițiile legale criticate reglementează procedura de soluționare a cererii de strămutare și nu încalcă dreptul la un proces echitabil, nu instituie discriminări și nu contravin principiului egalității de tratament între subiectele de drept, în condițiile în care Curtea Constituțională a statuat că este de competența legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile legale criticate fiind reglementate din considerente vizând buna administrare a justiției.

12. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 140—142 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 140: Temeiul strămutării: „(1) Strămutarea procesului poate fi cerută pentru motive de bănuială legitimă sau de siguranță publică.

(2) Bănuiala se consideră legitimă în cazurile în care există îndoială cu privire la imparțialitatea judecătorilor din cauza circumstanțelor procesului, calității părților ori unor relații conflictuale locale.

(3) Constituie motiv de siguranță publică împrejurările excepționale care presupun că judecata procesului la instanța competentă ar putea conduce la tulburarea ordinii publice.”

— Art. 141: Cererea de strămutare: „(1) Strămutarea pentru motiv de bănuială legitimă sau de siguranță publică se poate cere în orice fază a procesului.

(2) Strămutarea pentru motiv de bănuială legitimă poate fi cerută de către partea interesată, iar cea întemeiată pe motiv de siguranță publică, numai de către procurorul general de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

— Art. 142: Instanța competentă: „(1) Cererea de strămutare întemeiată pe motiv de bănuială legitimă este de competența curții de apel, dacă instanța de la care se cere strămutarea este o judecătorie sau un tribunal din circumscripția acesteia. Dacă strămutarea se cere de la curtea de apel, competența de soluționare revine Înaltei Curți de Casație și Justiție. Cererea de strămutare se depune la instanța competentă să o soluționeze, care va înștiința de îndată instanța de la care s-a cerut strămutarea despre formularea cererii de strămutare.

(2) Cererea de strămutare întemeiată pe motive de siguranță publică este de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, care va înștiința, de îndată, despre depunerea cererii instanța de la care se cere strămutarea.

(3) La primirea cererii de strămutare, instanța competentă să o soluționeze va putea să solicite dosarul cauzei.”

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 privind statul de drept, art. 21 privind accesul liber la justiție, astfel cum se interpretează potrivit art. 20 din Constituție și prin prisma art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 124 privind înfiptuirea justiției și art. 126 privind instanțele judecătorești.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate statuează cu privire la temeiul strămutării, formularea cererii de strămutare și instanța competentă să soluționeze această cerere. Astfel, temeiurile pentru care se poate solicita strămutarea procesului sunt reprezentate de bănuiala legitimă sau de siguranță publică. În primul caz, cererea de strămutare este generată de calitatea părților ori de relațiile conflictuale locale și poate fi făcută de orice persoană interesată. În cel de-al doilea caz, cererea de strămutare vizează împrejurări excepționale, care ar putea conduce la tulburarea liniștii publice prin judecarea procesului la instanța competentă teritorial, și poate fi cerută numai de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Strămutarea poate fi cerută în orice fază a procesului, iar instanțele competente să soluționeze cererea de strămutare sunt curtea de apel, dacă strămutarea se cere de la judecătorie sau tribunal, respectiv Înalta Curte de Casație și Justiție, dacă strămutarea se cere de la curtea de apel.

18. Așadar, dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură edictate de legiuitor, în virtutea mandatului constituțional conferit de art. 126 alin. (2) din Constituție. Legiuitorul poate adopta reglementări cu caracter general sau cu caracter special, derogatoriu, cu aplicabilitate la anumite situații, în mod egal, pentru toți cei interesați în exercitarea aceluiași categorii de drepturi sau în îndeplinirea aceluiași categorii de obligații. Principiul accesului liber la justiție presupune

posibilitatea neîngrădită a tuturor celor interesați de a utiliza aceste proceduri în formele și în modalitățile instituite de lege, nicio lege neputând exclude vreo categorie sau vreun grup social de la exercițiul drepturilor procesuale astfel instituite. Or, sub acest aspect, textele de lege criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile Legii fundamentale.

19. În ceea ce privește strămutarea, în jurisprudența sa, Curtea a stabilit că aceasta este un incident procedural cu privire la instanța sesizată, care urmărește asigurarea unor condiții optime pentru desfășurarea activității de judecată, înlăturând orice suspiciune legată de părtinirea și lipsa de obiectivitate în soluționarea cauzelor deduse judecății. Ca atare, pronunțarea asupra cererii de strămutare nu implică judecarea aspectelor ce privesc fondul cauzei, astfel încât, în vederea împiedicării tergiversării soluționării aspectelor ce privesc drepturile și obligațiile ce rezultă din raporturile juridice deduse judecății, legiuitorul a instituit o procedură simplificată de judecată, ce implică judecarea cererii de strămutare în camera de consiliu, cu citarea părților, dând expresie în acest fel principiului contradictorialității și al respectării dreptului la apărare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 65 din 11 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 29 aprilie 2014, sau Decizia nr. 617 din 11 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 12 ianuarie 2017, paragraful 14).

20. Astfel, hotărârea asupra strămutării rezolvă un incident procedural cu privire la instanța sesizată, iar nu fondul cauzei. Faptele asupra cărora este chemată să se pronunțe instanța competentă să judece cererea de strămutare nu țin de pricina însăși, ci de asigurarea condițiilor pe care le implică art. 140 din Codul de procedură civilă, respectiv nepărtinirea și obiectivitatea în soluționarea pricinii.

21. Strămutarea se definește ca fiind acea instituție procesuală prin care o instanță competentă potrivit regulilor generale de competență va fi desesizată de judecarea unei cauze în favoarea unei alte instanțe de același grad, pentru motive care pun la îndoială imparțialitatea ei (Decizia nr. 558 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 10 decembrie 2014, paragraful 16). Totodată, Curtea a reținut că strămutarea reprezintă un remediu excepțional pentru situații în care deplina imparțialitate — îndeosebi în componența sa obiectivă, respectiv aparența de imparțialitate în ochii unui observator obiectiv și rezonabil, iar nu insinuant și tendențios — a instanței, în întregul său, nu poate fi asigurată (Decizia nr. 98 din 7 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 25 mai 2017, paragraful 15).

22. Așadar, Curtea apreciază că strămutarea reprezintă unul dintre mijloacele procesuale care contribuie la asigurarea caracterului efectiv al imparțialității judecătorilor, garanție instituțională a dreptului la un proces echitabil. De altfel, Curtea a reținut că un element esențial al dreptului la un proces echitabil îl constituie independența și imparțialitatea instanței, aceasta din urmă definindu-se, de regulă, prin lipsa oricărei prejudecăți sau atitudini părtinitoare (Decizia nr. 625 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 7 februarie 2017, paragraful 18).

23. În acest context, Curtea observă că, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, imparțialitatea magistratului poate fi apreciată într-un sens dublu: din perspectiva unui demers subiectiv — imparțialitatea subiectivă și din perspectiva unui demers obiectiv — imparțialitatea obiectivă. În acest sens, Curtea a reținut că demersul subiectiv tinde a determina convingerea personală a unui judecător într-o cauză anume, ceea ce semnifică așa-numita imparțialitate subiectivă, iar demersul obiectiv are

scopul de a determina dacă există garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă în privința sa, ceea ce semnifică așa-numita imparțialitate obiectivă (Decizia nr. 558 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 10 decembrie 2014, paragraful 19).

24. Cu privire la imparțialitatea obiectivă, analizând dispozițiile procesual civile referitoare la temeiurile strămutării, Curtea a constatat că, în unele cazuri, există elemente obiective care conduc în mod întemeiat la îndoieli cu privire la imparțialitatea instanței. Astfel, Curtea a constatat că strămutarea la altă instanță judecătorească din circumscripția aceleiași curți de apel nu este în toate cauzele suficientă pentru a înlătura motivele de bănuială legitimă care au stat la baza măsurii strămutării, ceea ce înseamnă că ele vor exista la orice instanță judecătorească din circumscripția aceleiași curți de apel (Decizia nr. 169 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 9 mai 2016, paragraful 23, și Decizia nr. 558 din 16 octombrie 2014, precitată, paragraful 21). Cu acele prilejuri, Curtea a identificat drept element pe care se fundamentează bănuiala legitimă și care trebuie să determine în toate cazurile strămutarea o anumită calitate a părților din proces. Astfel, Curtea a admis excepțiile de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile criticate din Codul de procedură civilă sunt constituționale în măsura în care motivul de bănuială legitimă nu se raportează la calitatea de judecător la curtea de apel a uneia dintre părți și la calitatea de parte a curții de apel în raza căreia funcționează instanța investită cu judecarea litigiului. Cu alte cuvinte, Curtea a constatat că bănuiala legitimă fundamentată pe anumite elemente va afecta întotdeauna imparțialitatea obiectivă a tuturor instanțelor judecătorești din circumscripția unei curți de apel. Astfel, Curtea a statuat, cu valoare de principiu, că, *per se*, calitatea de judecător la curtea de apel a uneia dintre părți și calitatea de parte a curții de apel în raza căreia funcționează instanța investită cu judecarea litigiului reprezintă elemente ce afectează imparțialitatea obiectivă a tuturor instanțelor aflate în circumscripția acelei curți de apel.

25. În prezenta cauză, autorul excepției nu critică dispozițiile art. 140—142 din Codul de procedură civilă din perspectiva reținută de instanța constituțională prin Decizia nr. 169 din 24 martie 2016, și Decizia nr. 558 din 16 octombrie 2014, precitate. Aprecierea că motivele de bănuială legitimă pe care s-a fundamentat prima cerere de strămutare ar putea subzista

și în cazul instanței competente să soluționeze cererea de strămutare nu poate constitui prin ea însăși motiv determinant al suspiciunii de parțialitate a judecătorilor investiți cu soluționarea cererii de strămutare. În aceste condiții, nu se poate identifica vreun motiv care să permită constatarea că normele procesual civile criticate contravin dispozițiilor constituționale invocate și pot conduce la înfrângerea principiului înfăptuirii în numele legii și al unicității, imparțialității și al egalității justiției pentru toți, de vreme ce hotărârea asupra strămutării rezolvă un incident procedural cu privire la instanța sesizată, iar nu fondul cauzei.

26. De asemenea, susținerea că toate cererile de strămutare ar trebui să intre în competența de soluționare a Înaltei Curți de Casație și Justiție tinde la modificarea normelor legale criticate, ceea ce intră în sfera competenței de legiferare a legiuitorului.

27. Așadar, având în vedere cele anterior expuse, Curtea apreciază că aspectele invocate de autorul excepției vizează chestiuni ce țin de soluționarea cererii de strămutare de către instanța investită cu soluționarea prezentei cauze și a cererii a cărei strămutare se solicită de autorul excepției. Aceste critici vizează interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești, și nu constituționalitatea dispozițiilor legale criticate, aspect care, potrivit art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excedează competenței instanței constituționale.

28. În analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, în prezenta cauză, se critică ceea ce nu reglementează expres dispozițiile legale, iar problema de drept ridicată de autorul acesteia vizează concilierea conținutului normativ al art. 140—142 din Codul de procedură civilă cu art. 97 pct. 4 din același act normativ, or, potrivit jurisprudenței Curții, revine instanței de judecată competența de a interpreta textele legale. Prin urmare, posibilitatea formulării unei cereri de strămutare la Înalta Curte de Casație și Justiție a cererii de strămutare judecate de curtea de apel este o problemă de interpretare a legii, revenind instanței de judecată competența de a soluționa o astfel de cerere prin interpretarea textelor de lege antereferte. Așadar, problematica ridicată reprezintă o contrarietate între norme legale din același domeniu, coordonarea legislației în vigoare fiind de competența autorității legiuitoare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 81 din 25 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 8 iulie 1999, sau Decizia nr. 75 din 28 februarie 2017).

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140—142 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Antonie Popescu în Dosarul nr. 2.135/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind trecerea unor bunuri imobile — construcții, aflate în administrarea Societății Române de Televiziune, din domeniul privat al statului în domeniul public al statului, precum și transmiterea imobilului — construcții și teren, aflat în domeniul public al statului, din administrarea Societății Române de Televiziune în administrarea Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, instituție aflată în coordonarea Ministerului Educației Naționale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 863 lit. e), al art. 867 și 868 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, al art. 8 alin. (1) și al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre,

Art. 1. — Se aprobă trecerea unor imobile — construcții, aflate în administrarea Societății Române de Televiziune, din domeniul privat al statului în domeniul public al statului, conform datelor de identificare prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului la numărul de inventar MFP 154569 a imobilelor — construcții prevăzute la art. 1.

Art. 3. — Se aprobă transmiterea imobilului — construcții și teren, aflat în domeniul public al statului, având numărul de inventar MFP 154569, înscris în Cartea funciară nr. 143647 Iași, din administrarea Societății Române de Televiziune în administrarea Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, instituție aflată în coordonarea Ministerului Educației Naționale, potrivit datelor prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 4. — Predarea-preluarea imobilului prevăzut la art. 3 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 5. — Societatea Română de Televiziune și Ministerul Educației Naționale își vor actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, vor opera modificarea corespunzătoare în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
p. Ministrul educației naționale,
Petru Andea,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 13 decembrie 2018.
Nr. 975.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilului — construcții care trece din domeniul privat al statului în domeniul public al statului
și se dă în administrarea Societății Naționale de Televiziune

Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea bunului care face obiectul actului normativ	Persoana juridică care administrează bunul C.U.I.	Descrierea tehnică	Adresa	Valoarea de inventar — lei —
154569	8.30	Imobil	Societatea Română de Televiziune C.U.I. 8468440	clădire C1: Sc = 1.124,50 mp; clădire C2: Sc = 467,28 mp; clădire C3: Sc = 5,07 mp; clădire C4: Sc = 77,10 mp; clădire C5: Sc = 79,60 mp; CF nr. 143647 Iași, nr. cadastral 17263/1-C1; 17263/1-C2; 17263/1-C3; 17263/1-C4; 17263/1-C5.	Județul Iași, municipiul Iași, Str. Sărării nr. 200	27.809 lei, din care: C1 = 17.837 lei, C2 = 7.404 lei, C3 = 79, C4 = 1.221 lei, C5 = 1.268 lei

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilului — construcții și teren aferent, aflat în domeniul public al statului, care se transmite din administrarea Societății Române de Televiziune în administrarea Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași, instituție aflată în coordonarea Ministerului Educației Naționale

Nr. MFP	Codul de clasificare	Codul de clasificare, după transfer	Denumirea bunului care face obiectul actului normativ	Denumirea bunului care face obiectul actului normativ, după transfer	Administratorul de la care se transferă bunul C.U.I.	Persoana juridică la care se transmite bunul C.U.I.	Elementele-cadru de descriere tehnică ale bunului care face obiectul transferului conform Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.718/2011	Adresa	Valoarea totală a bunului care face obiectul transferului — lei —
154569	8.30	8.26.02	Imobil	Imobil Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași	Societatea Română de Televiziune C.U.I. 8468440	Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași — C.U.I. 4701126, instituție aflată în coordonarea Ministerului Educației Naționale — C.U.I. 13729380	teren în suprafață de 4.830 mp, clădire C1: Sc = 1.124,50 mp; clădire C2: Sc = 467,28 mp; clădire C3: Sc = 5,07 mp; clădire C4: Sc = 77,100 mp; clădire C5: Sc = 79,60 mp; CF nr. 143647 Iași, nr. cadastral 17263/1-C1; 17263/1-C2; 17263/1-C3; 17263/1-C4; 17263/1-C5	Județul Iași, municipiul Iași, Str. Sărării nr. 200	2.213.142 lei, din care: teren = 2.185.333 lei, C1 = 17.837 lei, C2 = 7.404 lei, C3 = 79, C4 = 1.221 lei, C5 = 1.268 lei

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea anexelor nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului apărării nr. M. 31/2008 privind competențele de achiziție a produselor, serviciilor și lucrărilor în cadrul Ministerului Apărării Naționale

Având în vedere dispozițiile art. 39 alin. (3) din Legea nr. 346/2006, privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată,

în temeiul prevederilor art. 40 alin. (1) din Legea nr. 346/2006, republicată,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — În cuprinsul anexelor nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului apărării nr. M.31/2008 privind competențele de achiziție a produselor, serviciilor și lucrărilor în cadrul Ministerului Apărării Naționale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 269 din 4 aprilie 2008, cu modificările și completările

ulterioare, sintagma „Agenția pentru sisteme și servicii informatice militare” se înlocuiește cu sintagma „Comandamentul apărării cibernetice”.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul apărării naționale,
Nicolae Nasta,
secretar de stat

București, 7 decembrie 2018.
Nr. M.219.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind modificarea și completarea Metodologiei de stabilire a tarifelor pentru serviciul de distribuție a energiei electrice, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 169/2018

Având în vedere prevederile art. 75 alin. (1) lit. b), ale art. 76 alin. (3) și ale art. 79 alin. (3) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) și alin. (5) și ale art. 9 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite prezentul ordin.

Art. I. — Metodologia de stabilire a tarifelor pentru serviciul de distribuție a energiei electrice, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 169/2018, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 810 din 21 septembrie 2018, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 6 alineatul (3), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) activități nereglementate:

— închirieri (stâlpi, transformatoare, spații administrative a căror folosință este cedată integral unui terț etc.);

— valorificarea deșeurilor,

— cedări/vânzări de active;

— servicii de IT prestate de operatorul de distribuție;

— servicii de telecomunicații prestate de operatorul de distribuție;

— alte servicii prestate de operatorul de distribuție.”

2. La articolul 23, litera o) se modifică și va avea următorul cuprins:

„o) cheltuieli de exploatare aferente bunurilor pentru care operatorul de distribuție a cedat folosința unui terț, cu excepția cheltuielilor aferente mijloacelor fixe de natura clădirilor, utilizate ca sedii și puncte de lucru pentru activitatea de distribuție a energiei electrice, a căror folosință a fost cedată parțial unui terț;”.

3. La articolul 56, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Prin derogare de la prevederile alin. (2), se mențin în BAR mijloacele fixe de natura clădirilor, utilizate ca sedii și puncte de lucru pentru activitatea de distribuție a energiei electrice, a căror folosință este cedată parțial terților prin contract de închiriere.”

4. La articolul 102, după litera b) se introduce o nouă literă, litera c), cu următorul cuprins:

„c) valoarea veniturilor din închirierea mijloacelor fixe de natura clădirilor, utilizate ca sedii și puncte de lucru pentru activitatea de distribuție a energiei electrice, care fac parte din BAR, inclusiv veniturile pentru acoperirea cheltuielilor operaționale controlabile și necontrolabile aferente respectivelor mijloace fixe; pentru fiecare mijloc fix, nivelul veniturilor care reprezintă corecție trebuie să fie cel puțin egal cu suma costurilor cu amortizarea, rentabilitatea și a cheltuielilor operaționale controlabile și necontrolabile aferente părții închiriate.”

Art. II. — Operatorii economici din sectorul energiei electrice duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar entitățile organizatorice din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

Dumitru Chiriță

București, 14 decembrie 2018.

Nr. 193.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 67

din 15 octombrie 2018

Dosar nr. 1.746/1/2018

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Simona Lala Cristescu	— pentru președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Sorinela-Alina Macavei	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbârcă	— judecător la Secția I civilă
Cristina Petronela Văleanu	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Paulina Lucia Brehar	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Claudia Marcela Canacheu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Ion	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Angelica Denisa Stănișor	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept învestit cu soluționarea Dosarului nr. 1.746/1/2018 este constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 369/87/2017, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, fiind formulat în scris de către intimatul-reclamant un punct de vedere privind chestiunea de drept supusă judecării. La dosar au fost transmise de către instanțele naționale hotărârile judecătorești relevante ce au fost identificate, precum și opiniile teoretice exprimate de judecători. Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii.

Doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată că nu există chestiuni prealabile, iar completul rămâne în pronunțare asupra admisibilității sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din data de 29 martie 2018, în Dosarul nr. 369/87/2017, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *Interpretarea dispozițiilor art. II din Legea nr. 263/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății, cu completările ulterioare, în sensul de a se lămurii dacă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. II alin. (1) teza întâi și art. II alin. (1) teza a doua se deduce că sporul lunar de dificultate de până la 50% din salariul de bază se acordă membrilor comisiilor constituite în baza Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, doar pe o perioadă de un an ce curge de la intrarea în vigoare a legii, respectiv doar pentru perioada 3 iulie 2006—3 iulie 2007, sau acest spor se cuvine membrilor comisiilor pe întreaga perioadă de derulare a activității specifice în cadrul acestor comisii, doar stabilirea beneficiarilor acestui spor urmând a fi realizată anual de către conducătorul instituției.*

II. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

2. Legea nr. 263/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 3 iulie 2006, cu completările ulterioare (*Legea nr. 263/2006*):

„Art. II. — (1) Salariații instituțiilor publice implicați în mod direct în aplicarea legilor fondului funciar, membrii în comisiile constituite în baza art. 12 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de un spor lunar de dificultate de până la 50% din salariul de încadrare, pe o perioadă de un an calculată de la data intrării în vigoare a prezentei legi. Stabilirea salariaților care beneficiază de acest

drept și a cuantumului sporului ce se acordă se face anual de către conducătorul instituției implicate în aplicarea dispozițiilor legale privind reconstituirea dreptului de proprietate asupra proprietății funciare, în limita fondurilor alocate pentru plata salariilor.

(2) Reprezentanții foștilor proprietari deposedați sau moștenitorii acestora care au solicitat terenuri în termenul legal, membrii în comisiile constituite în baza art. 12 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de o indemnizație echivalentă cu media sumelor reprezentând sporurile acordate celorlalți membri ai comisiei, salariați ai instituțiilor publice.

(3) Indemnizațiile prevăzute la alin. (2) vor fi asigurate din bugetul unității administrativ-teritoriale în care funcționează comisia.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept menționată

3. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și de contencios administrativ și fiscal la data de 3 martie 2017 cu nr. 369/87/2017, reclamantul prefectul județului Teleorman a solicitat, în contradictoriu cu primarul orașului Zimnicea și cu membrii comisiei de fond funciar, anularea Dispoziției nr. xx/19.01.2017, emisă de primarul orașului Zimnicea, prin care, în temeiul art. II din Legea nr. 263/2006, s-a dispus acordarea unui spor de dificultate și a indemnizațiilor lunare convenite membrilor comisiei de fond funciar.

4. În motivare, reclamantul a arătat, în esență, că prin art. 1 al dispoziției contestate s-a acordat pentru anul 2017 un spor de dificultate în procent de 50% din salariul de bază membrilor Comisiei locale de fond funciar a orașului Zimnicea, numiți prin ordin al prefectului, și că dispoziția a fost dată cu încălcarea prevederilor Legii nr. 263/2006, precum și cu încălcarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2006 pentru completarea Legii nr. 263/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății, aprobată prin Legea nr. 165/2007 (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2006*), deoarece din cele două acte normative rezultă că acordarea sporului de dificultate pentru implicarea în aplicarea legilor fondului funciar se face înăuntrul unei perioade determinate, respectiv înăuntrul perioadei cuprinse între 3 iulie 2006 și 3 iulie 2007, pentru persoanele prevăzute la art. II alin. (1) din Legea nr. 263/2006.

5. A arătat că perioada instituită prin lege pentru acordarea sporului, respectiv 3 iulie 2006—3 iulie 2007, cuprinde doi ani bugetari diferiți și, datorită acestui aspect, legiuitorul a dispus ca stabilirea salariaților care beneficiază de sporul de dificultate să se facă anual, întrucât la stabilirea drepturilor se au în vedere fondurile alocate pentru plata salariilor, acest aspect rezultând clar din expresia „în limita fondurilor alocate pentru plata salariilor”.

6. Pârâții au formulat *întâmpinări*, arătând că teza a doua a art. II al Legii nr. 263/2006 stipulează că „stabilirea salariaților care beneficiază de acest drept și a cuantumului sporului ce se acordă se face anual”, termenul de un an fiind un termen de actualizare a dreptului, a persoanelor beneficiare și a cuantumului sporului.

7. Au arătat pârâții că Legea nr. 263/2006 nu este o lege din domeniul bugetar, pentru a se avea în vedere principiul anuității bugetului, iar activitatea comisiei este una permanentă, până la desființarea acesteia, astfel că, odată cu desemnarea membrilor comisiei, trebuia stabilit anual și cuantumului sporului în funcție de fondurile alocate pentru plata salariilor.

8. Prin *Sentința civilă nr. 295 din 25 mai 2017*, Tribunalul Teleorman a admis acțiunea și a anulat dispoziția contestată.

9. Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut că acordarea sporului de dificultate a fost prevăzută pentru un singur an, respectiv înăuntrul perioadei cuprinse între 3 iulie 2006 și 3 iulie 2007 pentru persoanele prevăzute de art. II alin. (1) din Legea nr. 263/2006, iar pentru persoanele prevăzute la art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2006 înăuntrul perioadei cuprinse între 28 decembrie 2006 și 28 decembrie 2007.

10. Mai înainte de a reglementa modalitatea concretă în care se va acorda acest drept bănesc, respectiv stabilirea salariaților beneficiari și cuantumului concret al sporului, legiuitorul a statuat expres că plata respectivului spor se dispune exclusiv pe o perioadă de un an calculată de la data intrării în vigoare a acestei legi.

11. Așadar, în condițiile în care legiuitorul a stabilit în mod imperativ că se acordă sporul de dificultate numai pe o perioadă de un an, nu poate fi primită interpretarea în sensul că plata sporului ar fi în realitate reglementată pe o perioadă mai mare de un an.

12. A reținut instanța de fond că utilizarea noțiunii de „anual” în partea a doua a textului de lege — art. II alin. (1) din Legea nr. 263/2006 [„Stabilirea salariaților care beneficiază de acest drept și a cuantumului sporului ce se acordă se face anual (...)”] se explică prin aceea că perioada reglementată este cuprinsă între 3 iulie 2006 și 3 iulie 2007, perioadă instituită pe doi ani bugetari diferiți, pentru acest considerent legiuitorul dispunând ca stabilirea salariaților care beneficiază de spor să se facă anual, întrucât la stabilirea dreptului sunt avute în vedere fonduri alocate pentru plata salariilor.

13. Activitatea permanentă a comisiilor, până la desființarea acestora, este un aspect lipsit de relevanță față de perioada pentru care legiuitorul a prevăzut plata sporului de dificultate, neputând constitui un argument care să stea la baza acordării sporului de dificultate, după cum nici dispozițiile art. 116 alin. (5) și art. 117 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 18/1991*) nu constituie un motiv temeinic pentru admiterea acțiunii.

14. Față de dispozițiile Legii nr. 263/2006 și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2006, dar și în raport cu dispozițiile art. 116—117 din Legea nr. 18/1991, tribunalul a apreciat că sunt nefondate susținerile potrivit cărora, din momentul în care s-a stabilit o indemnizație, un spor pentru membrii comisiei de fond funciar, acestea trebuie acordate până la încetarea activității comisiei.

15. S-au avut în vedere și dispozițiile art. 1 și art. 20 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 284/2010*). Analizând dispozițiile acestui act normativ, tribunalul a constatat că printre acestea nu se regăsește sporul de dificultate acordat prin dispoziția contestată, respectivul spor nemaivădând deci bază legală.

16. Împotriva acestei sentințe au declarat *recurs pârâții*.

17. În motivarea căii de atac formulate, recurenții-pârâți au arătat că termenul de un an este un termen de actualizare a dreptului, a persoanelor beneficiare și a cuantumului sporului, și nu un termen de încetare a plății drepturilor.

18. Recurenții au arătat că, în situația în care legiuitorul ar fi intenționat ca sporul de dificultate prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2006 să fie acordat pe o durată de un an, nu s-ar fi utilizat expresia „lunar”, iar Legea nr. 263/2006 nu ar fi folosit expresia „anual” atunci când se face referire la beneficiul respectivului drept și la cuantumului sporului care se acordă.

19. Având în vedere că finalitatea legilor fondului funciar nu a fost încă atinsă, termenul final fiind 1 ianuarie 2018, conform prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 98/2016 pentru prorogarea unor termene, instituirea unor noi termene, privind unele măsuri pentru finalizarea activităților cuprinse în contractele încheiate în cadrul Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006, ratificat prin Legea nr. 205/2006, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2017, cu modificările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2016*), comisia își desfășoară activitatea continuă, *sine die*, deci sporul trebuie achitat.

20. Intimatul-reclamant a arătat prin *întâmpinare* că acordarea sporului de dificultate pentru implicarea în aplicarea legilor fondului funciar se face înăuntrul unor perioade determinate, respectiv înăuntrul perioadei cuprinse între 6 iulie 2006 și 6 iulie 2007 pentru persoanele prevăzute de art. II alin. (1) din Legea nr. 263/2006, iar pentru persoanele prevăzute la art. I din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2006*, înăuntrul perioadei cuprinse între 28 decembrie 2006 și 28 decembrie 2007.

IV. Aspectele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

21. Prin încheierea de sesizare s-a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de următoarele aspecte:

22. Sesizarea este formulată în cursul unei cauze aflate în stare de judecată, respectiv Dosarul nr. 369/87/2017 de pe rolul Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

23. Instanța care formulează sesizarea — Curtea de Apel București — este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, față de dispozițiile art. 10 alin. (2) prima teză coroborat cu art. 10 alin. (1) și art. 20 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 554/2004*), raportat la art. 3 din același act normativ, coroborat cu dispozițiile art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 340/2004*), ca instanță de recurs.

24. Instanța care formulează sesizarea — Curtea de Apel București — este competentă, față de dispozițiile art. 1 alin. (8) și art. 3 din Legea nr. 554/2004 raportat la art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004, art. 10 alin. (2) prima teză coroborat cu art. 10 alin. (1) și art. 20 din Legea nr. 554/2004, Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 188/1999*) și Legea-cadru nr. 284/2010, să soluționeze recursul declarat împotriva unei sentințe pronunțate, în primă instanță, de Tribunalul Teleorman — Complet specializat în contencios administrativ și fiscal, într-un proces având ca obiect anularea unui act administrativ emis de o autoritate publică locală, la solicitarea prefectului județului Teleorman în exercitarea dreptului de tutelă al prefectului asupra dispozițiilor privind salarizarea funcționarilor publici, în scopul punerii în aplicare a dispozițiilor art. II din Legea nr. 263/2006, referitoare la acordarea sporului lunar de dificultate de până la 50% din salariul de încadrare salariaților instituțiilor publice implicați în mod direct în aplicarea legilor fondului funciar, membri în comisiile constituite în baza art. 12 din Legea nr. 18/1991.

25. Din datele speței rezultă că Dispoziția primarului orașului Zimnicea nr. xx/2017 are natura unui act supus controlului de legalitate al prefectului, cel puțin în privința funcționarilor publici în raport cu care sunt stabilite drepturile contestate (secretarul orașului Zimnicea, inspector în aparatul de specialitate al

primarului, referent de specialitate în aparatul de specialitate — funcții publice de conducere, respectiv de execuție).

26. Soluționarea cauzei în recurs depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, respectiv interpretarea dispozițiilor art. II alin. (1) teza întâi și teza a doua din Legea nr. 263/2006.

27. Instanța de trimitere apreciază că această chestiune de drept a cărei lămurire se cere este nouă și nu rezultă că face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare sau pronunțat. În acest sens, instanța de sesizare arată că normele juridice menționate au fost adoptate la nivelul anului 2006, fără a rezulta din verificările efectuate că instanța supremă s-ar fi pronunțat deja asupra interpretării acestora.

V. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

28. După comunicarea raportului, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, intimatul-reclamant prefectul județului Teleorman a depus un punct de vedere prin care a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării formulate de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din data de 29 martie 2018, în Dosarul nr. 369/87/2017, sens în care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept poate să pronunțe o hotărâre prealabilă prin care să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

VI. Punctul de vedere al titularului sesizării cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

29. Completul de judecată al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a apreciat că problema de drept ce se impune a fi dezlegată privește interpretarea coroborată a dispozițiilor art. II alin. (1) teza întâi și art. II alin. (1) teza a doua din Legea nr. 263/2006, în sensul de a se stabili dacă sporul lunar de dificultate de până la 50% din salariul de bază se acordă membrilor comisiilor constituite în baza Legii nr. 18/1991 doar pe o perioadă de un an ce curge de la intrarea în vigoare a legii, respectiv doar pentru perioada 3 iulie 2006—3 iulie 2007, sau acest spor se cuvine membrilor comisiilor pe întreaga perioadă de derulare a activității specifice în cadrul acestor comisii, doar stabilirea beneficiarilor acestui spor urmând a fi realizată anual de către conducătorul instituției.

30. S-a arătat că *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2006* nu operează modificări asupra textului de lege menționat și nici nu aduce clarificări în privința modului de interpretare a normei privind durata de acordare a sporului prevăzut de art. II alin. (1) din lege, ci completează actul normativ prin introducerea unei noi categorii de beneficiari ai sporului de dificultate, reținând că acesta ar trebui acordat inclusiv persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică, alese sau numite, din administrația publică locală și centrală, implicate în mod direct în organizarea executării și executarea în concret a actelor normative din domeniul restituirii proprietăților, în special la nivelul primăriilor, în condițiile în care salariații din subordinea acestora pot beneficia de spor lunar de dificultate. În acest mod, legiuitorul a urmărit (potrivit expunerii de motive) să înlăture inechitățile dintre persoanele implicate în executarea actelor normative în materia restituirii proprietăților.

31. Așadar, mențiunile din cuprinsul art. II din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2006*, prin care se stabilește că sporul de dificultate se cuvine acestei noi categorii de beneficiari doar pentru o perioadă de un an de la intrarea în vigoare a ordonanței de urgență, nu sunt de natură a clarifica în mod direct chestiunea dedusă judecății, ele nefiind aplicabile situației juridice a recurenților. Cu toate acestea, ar putea fi avute în vedere cu caracter incidental în dezlegarea chestiunii de drept deduse judecății, cu ocazia interpretării sistematice și teleologice a normelor aplicabile în mod direct acestora.

32. Analizând, cu prioritate, din punct de vedere gramatical, logic și sistematic, dispozițiile art. II alin. (1) din Legea nr. 263/2006, instanța de trimitere a observat că în prima teză a textului de lege se instituie regula potrivit căreia: „*Salariații instituțiilor publice implicați în mod direct în aplicarea legilor fondului funciar, membrii în comisiile constituite în baza art. 12 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de un spor lunar de dificultate de până la 50% din salariul de încadrare, pe o perioadă de un an calculată de la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”

33. Din interpretarea gramaticală a textului de lege se deduce că se instituie o durată fixă determinată a acordării sporului de dificultate de 50% de un an, în condițiile în care momentul intrării în vigoare a legii poate fi în concret determinat potrivit Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 24/2000*), iar perioada în care norma produce efecte este clar determinată.

34. De asemenea, aplicând metoda de interpretare teleologică și sistematică, s-ar putea concluziona că intenția legiuitorului a fost de a acorda stimulente financiare sub forma unor sporuri pe o perioadă determinată persoanelor implicate în aplicarea legilor privind restituirea proprietăților, iar nu pe perioada exercitării funcțiilor specifice în această materie.

35. În acest sens se constată că, inclusiv prin art. I pct. 4 din Legea nr. 263/2006, prin care s-au adus modificări titlului IV al articolului unic, art. V al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 263/2006 (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2005*), s-a prevăzut acordarea unui spor de dificultate de 50% salariaților instituțiilor publice implicați în mod direct în aplicarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 10/2001*) și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, republicată, cu modificările ulterioare, menționându-se expres că aceștia „(...) beneficiază de un spor lunar de dificultate de până la 50% din salariul de încadrare, pe o perioadă de 2 ani. Stabilirea salariilor care beneficiază de acest drept și a cuantumului sporului ce se acordă se face anual de către conducătorul instituției implicate în aplicarea dispozițiilor legale privind restituirea, în limita fondurilor alocate pentru plata salariilor. (3) Termenul prevăzut la alin. (2) curge de la data de 3 ianuarie 2006”.

36. În același sens sunt relevante și dispozițiile art. III din Legea nr. 263/2006, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2006, care, la rândul lor, prevăd la alin. (1) că: „*persoanele care ocupă funcții de demnitate publică, alese sau numite, din administrația publică centrală și locală beneficiază lunar de un spor de dificultate de până la 50% din indemnizația corespunzătoare funcției respective sau din salariul de încadrare, în cazul în care sunt implicate în aplicarea următoarelor acte normative: a) Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare; b) Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare.*” La art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2006 se arată că „*Sporul de dificultate (...) se acordă pe o perioadă de un an, calculată cu începere de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență*”.

37. Așadar, în privința sporurilor recunoscute în temeiul Legii nr. 263/2006, s-a constatat că, prin aplicarea metodei de interpretare sistematică a actului normativ, rezultatul acestei interpretări constă în aceea că scopul legii a fost ca acestea să fie acordate pentru o perioadă determinată (1 an, respectiv 2 ani), calculată de la momente bine determinate.

38. Instanța de sesizare a avut în vedere și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2006, care, în expunerea de motive, justifică acordarea sporului, inclusiv persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică, alese sau numite, din administrația publică centrală și locală, prin aceea că este necesară asigurarea unui cadru legal prin care să se elimine inechitățile create prin neacordarea unor drepturi de natură salarială persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică, alese sau numite, din administrația publică locală și centrală, implicate în mod direct în organizarea executării și executarea în concret a actelor normative din domeniul restituirii proprietăților, în special la nivelul primăriilor, în condițiile în care salariații din subordinea acestora pot beneficia de spor lunar de dificultate.

39. Astfel, aplicând raționamentul *a pari* cu ocazia interpretării logice a art. II din Legea nr. 263/2006, se poate deduce în mod pertinent că intenția legiuitorului a fost de a egaliza/a aduce la același nivel cuantumul stimulentei acordate celor două categorii de persoane, iar în condițiile în care egalizarea a condus la acordarea sporului potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2006 pentru o perioadă de 1 an de la intrarea în vigoare a actului, în mod evident și elementului de comparație — salariații din subordinea primăriilor — i se aplică aceeași regulă.

40. Nu în ultimul rând, tot în susținerea argumentului potrivit căruia sporul se acordă pe o perioadă determinată de timp de 1 an, iar nu pe durata funcționării comisiilor, prezintă relevanță și expunerea de motive ce a stat la baza adoptării actului normativ, din care a rezultat că scopul acestuia a fost de a urgenta procedura de restituire a proprietăților, acordarea sporului prevăzut de art. II urmărind, așadar, acest scop, ceea ce justifică o dată în plus acordarea sa pe o durată determinată.

41. Pe de altă parte, nu este total lipsită de relevanță mențiunea din teza a doua a art. II al Legii nr. 263/2006, potrivit căreia „*Stabilirea salariilor care beneficiază de acest drept și a cuantumului sporului ce se acordă se face anual de către conducătorul instituției implicate în aplicarea dispozițiilor legale privind reconstituirea dreptului de proprietate asupra proprietății funciare, în limita fondurilor alocate pentru plata salariilor*”.

42. Modul de redactare a textului de lege este de natură a da naștere unor confuzii cu privire la durata acordării sporului, dat fiind că sintagma „*se face anual*”, cu referire la stabilirea salariilor și determinarea cuantumului sporului, nu se conciliază cu prevederile din teza întâi a art. II, care limitează acordarea sporului la 1 an.

43. Interpretarea propusă de intimatul-reclamant prefectul județului Teleorman, potrivit căreia stabilirea anuală a beneficiarilor sporului și a cuantumului acestui spor este necesară, deoarece bugetele alocate fondului de salarii sunt stabilite pe ani bugetari, iar în perioada de aplicare a dispozițiilor art. II din Legea nr. 263/2006 (3 iulie 2006—3 iulie 2007) intervin doi ani bugetari diferiți, ar putea reprezenta o motivare pertinentă, însă doar în ceea ce privește determinarea cuantumului sporului, care poate fi influențat de alocările bugetare.

44. În privința stabilirii în concret a persoanelor beneficiare ale acestui spor însă textul nu mai apare la fel de clar, prin raportare la normele privind aprobarea bugetelor locale. Astfel, instanța de sesizare a reținut că, pe întreaga perioadă de derulare a activităților comisiilor de fond funciar, componența acestora rămâne neschimbată, ea fiind stabilită în temeiul art. 2 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și

funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 890/2005, cu modificările și completările ulterioare.

45. Stabilirea persoanelor membre ale comisiei anual, cum prevede textul legii, se interpretează în sensul că aceste comisii funcționează într-o anume componență pe o perioadă de 1 an, iar nu pe perioada care rămâne din anul bugetar, începând cu intrarea în vigoare a legii.

46. În acest sens instanța de sesizare a apreciat pertinente susținerile recurenților-pârâți, potrivit cărora sporul de dificultate este convenit în considerarea specificului muncii depuse, pe întreaga durată a prestării atribuțiilor suplimentare, acordarea acestuia găsindu-și suport legal în prevederile art. 7 alin. (1) lit. a) din anexa nr. I la Legea-cadru nr. 284/2010, potrivit cărora *„(1) Funcționarii publici au următoarele drepturi prevăzute de alte acte normative, al căror cuantum se suportă de la bugetul de stat, bugetul local sau, după caz, de la bugetul de asigurări sociale: a) indemnizațiile stabilite pentru activități suplimentare la care sunt desemnați să participe în cadrul unor comisii organizate în condițiile legii;”*.

47. S-a reținut că natura indemnizațiilor suplimentare, cum este și cazul sporului de dificultate din speță, este una de recompensă pentru îndeplinirea unor sarcini ce excedează atribuțiilor de serviciu ale funcționarului.

48. Pe cale de consecință, în mod firesc, acordarea acestei indemnizații trebuie limitată în timp, prin raportare la durata prestării activității suplimentare, respectiv, prin raportare la durata participării în cadrul comisiilor, fiind lipsită de orice justificare obiectivă sistarea plății indemnizației la un anumit moment din cursul exercitării acestor activități specifice, deși condițiile de fond în raport cu care indemnizația a fost inițial acordată nu au suferit nicio modificare.

49. În susținerea acestui argument s-a considerat că sunt relevante și dispozițiile art. 117 din Legea nr. 18/1991, potrivit cărora *„Pe perioada cât funcționează comisiile comunale, orașenești și municipale, precum și comisiile de lichidare, membrii acestora, încadrați cu contract individual de muncă, se consideră delegați, iar ceilalți membri ai comisiilor primesc o indemnizație ce se va stabili prin regulamentul de aplicare a legii”*.

50. S-a reținut, așadar, că sunt pertinente inclusiv susținerile recurenților-pârâți privitoare la faptul că scopul Legii nr. 263/2006 a fost acela de a stabili în concret limitele indemnizației pentru participarea în comisiile de fond funciar/limitele sporului de dificultate și condițiile acordării acestuia (care se realizează în baza ordinului prefectului de numire a persoanelor ce fac parte din aceste comisii și de cuantificare în concret a sporului), intenția legiuitorului fiind aceea de a recunoaște sporul pe toată durata îndeplinirii atribuțiilor suplimentare, iar nu doar până la data de 3 iulie 2007.

51. În consecință, instanța de trimitere a apreciat că ambele interpretări date de părțile din dosar dispozițiilor art. II alin. (1) din Legea nr. 263/2006 sunt pertinente, date fiind argumentele prezentate de părțile litigante care susțin fiecare dintre cele două modalități de interpretare în concurs, în contextul unui text legal insuficient de clar formulat, devenind astfel imperios necesară o interpretare uniformă a normei juridice menționate, pentru a se evita perpetuarea unei practici judiciare neunitare prin pronunțarea de soluții diametral opuse în procese întemeiate pe aceleași premise esențiale.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

52. În urma solicitării adresate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, datele comunicate de instanțele naționale au relevat următoarele aspecte:

53. Din verificarea practicii judiciare a rezultat că orientarea jurisprudențială de la nivelul curților de apel Timișoara, Brașov,

Ploiești, Suceava și Constanța este în sensul că sporul lunar de dificultate de până la 50% din salariul de încadrare se acordă doar pe o perioadă limitată de timp, respectiv de un an de la data intrării în vigoare a legii, în timp ce la nivelul curților de apel Pitești, Craiova, Galați, București și Bacău s-a înregistrat o practică neunitară, existând soluții prin care ambele interpretări au fost validate, atât cea potrivit căreia legiuitorul a limitat perioada de acordare a sporului de dificultate la un an, cât și cea prin care s-a apreciat că acest spor se cuvine membrilor comisiilor pe întreaga perioadă de derulare a activității specifice în cadrul acestor comisii.

54. La nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a fost identificată Decizia nr. 4.292 din 22 septembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 575/45/2009, prin care s-a reținut că sporul de 50% a avut o aplicabilitate limitată, pe o durată de un an de la data intrării în vigoare a normei legale ce prevedea acordarea respectivului spor de dificultate.

55. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Adresa nr. 1.701/C/2.417/III-5/2018 din 20 iulie 2018, a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

56. Curtea Constituțională a respins excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 4 alin. (2) teza întâi partea finală din Legea nr. 263/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății, prin Decizia nr. 460 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 30 iunie 2009, și Decizia nr. 347 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 3 aprilie 2009, reținând că *„(...) sporul reglementat prin dispozițiile de lege criticate nu reprezintă un drept fundamental, ci constituie, potrivit intenției legiuitorului, un spor salarial cu caracter stimulatoriu pentru exercitarea anumitor activități pe o perioadă determinată. Modalitățile și condițiile acordării unor sporuri salariale sunt de competența exclusivă a legiuitorului.”*

57. Aceleași considerente au fost avute în vedere de instanța de contencios constituțional și în Decizia nr. 461 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 30 iunie 2009, privitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (1) teza întâi partea finală din Legea nr. 263/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

58. Prin raportul întocmit în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

59. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

60. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă: *„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea*

solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată."

61. Legiuitorul a instituit condițiile de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, doctrina și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție identificând aceste condiții ca fiind următoarele:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată;

— instanța care a formulat sesizarea este învestită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;

— chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă, să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

62. Cu privire la prima cerință — *existența unei cauze în curs de judecată* — se constată din actele dosarului că, în prezent, cauza se află în curs de judecată în faza procesuală a recursului, la Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, nefiind pronunțată până la acest moment o hotărâre definitivă.

63. Litigiul principal are ca obiect controlul de legalitate al unui act administrativ de acordare a sporului de dificultate și a indemnizațiilor lunare convenite membrilor comisiei de fond funciar, în temeiul prevederilor art. II din Legea nr. 263/2006, cauză ce se află în competența de primă instanță a tribunalului și se soluționează prin hotărâre supusă numai recursului, potrivit dispozițiilor art. 20 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, coroborate cu cele ale art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare. Prin urmare, curtea de apel care a înaintat sesizarea judecă pricina în ultimă instanță, astfel că se constată îndeplinită și cea de-a doua cerință de admisibilitate — *cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să o soluționeze în ultimă instanță*.

64. Condiția de admisibilitate referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei pendinte este îndeplinită, deoarece, prin raportare la obiectul cauzei, soluția pe fond depinde de interpretarea noțiunii de „perioadă în care se acordă sporul lunar de dificultate pentru membrii comisiilor constituite în baza Legii nr. 18/1991”, motivul de nelegalitate invocat de către titularul acțiunii în contencios administrativ, în exercitarea dreptului său de tutelă, fiind acela al acordării sporului în afara perioadei prevăzute de lege, respectiv 3 iulie 2006—3 iulie 2007.

65. În ceea ce privește *cerința noutății chestiunii de drept* ce formează obiectul sesizării, această condiție nu este îndeplinită.

66. Analiza conținutului art. 519 din Codul de procedură civilă relevă că noutatea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării reprezintă o condiție distinctă de aceea a nepronunțării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra respectivei chestiuni de drept ori de cea a inexistenței unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare cu privire la acea chestiune de drept.

67. Așa cum Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a decis în jurisprudența sa anterioară¹, în lipsa unei definiții a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul Înaltei Curți de Casație și Justiție, sesizată cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă.

68. Noutatea unei chestiuni de drept poate fi generată nu numai de o reglementare nou-intrată în vigoare, ci și de una

veche, cu condiția însă ca instanța să fie chemată să se pronunțe asupra respectivei probleme de drept pentru prima dată.

69. Din această perspectivă, condiția noutății unei chestiuni de drept trebuie examinată în raport cu scopul legiferării acestei instituții procesuale a hotărârii prealabile ca mecanism de unificare a practicii, anume acela de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare (control *a priori*), spre deosebire de mecanismul recursului în interesul legii, care are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control *a posteriori*).

70. În doctrină s-a exprimat opinia potrivit căreia sesizarea instanței supreme ar fi justificată sub aspectul îndeplinirii elementului de noutate atunci când problema de drept nu a mai fost analizată în lucrările de specialitate juridică — în interpretarea unui act normativ mai vechi — ori decurge dintr-un act normativ intrat în vigoare recent sau relativ recent prin raportare la momentul sesizării. De asemenea, problema de drept poate fi considerată nouă prin faptul că nu a mai fost dedusă judecării anterior.

71. Caracterul de noutate se pierde, pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări adecvate, concretizată într-o practică judiciară consacrată, iar opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

72. Examenul jurisprudențial efectuat arată că problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile a mai fost anterior dedusă judecării pe rolul instanțelor naționale, existând soluții pronunțate începând din anul 2010. Astfel, s-a conturat deja de-a lungul timpului o practică judiciară divergentă în legătură cu chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită, fiind pronunțate soluții care consfințesc atât interpretarea potrivit căreia durata de acordare a sporului este limitată prin chiar conținutul normei legale (art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2006), cât și interpretarea în sensul că se cuvine acordarea acestui spor de dificultate pe întreaga perioadă de derulare a activităților de către membrii comisiilor constituite în baza Legii nr. 18/1991.

73. Mai mult, problema de drept a cărei interpretare se solicită în cauză a constituit obiect al preocupărilor instanțelor judecătorești, fiind dezbătută încă din anul 2010, una dintre întâlniri fiind concretizată în Minuta întâlnirii dintre membrii Comisiei „Unificarea practicii judiciare”, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal și al Secției comerciale de la Înalta Curte de Casație și Justiție, președinții secțiilor de contencios administrativ și fiscal și secțiilor comerciale de la curțile de apel, din data de 24 noiembrie 2010, prilej cu care s-a constatat că orientarea majoritară a practicii judiciare este în sensul că intenția legiuitorului a fost aceea de a limita la perioada de un an acordarea sporului în discuție.

74. Prin urmare, existența deja a unei practici neunitare relevă nu numai că se poate apela la mecanismul recursului în interesul legii, ci și că nu mai poate fi sesizată instanța supremă pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, întrucât scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins, chestiunea de drept care a generat-o nemaifiind, prin urmare, una nouă, ci una care a creat deja divergență în jurisprudență.

75. Din acest punct de vedere nu este îndeplinită condiția privind caracterul de noutate a chestiunii de drept deduse judecării, nemaiputând fi realizat scopul care justifică interesul în formularea unei cereri pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, acela de prevenire a apariției unei practici neunitare.

¹ Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015, și Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015.

76. În al doilea rând, deși nu este menționată *expressis verbis* ca o condiție de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, este necesar ca sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție să aibă drept obiect o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare, ce reclamă intervenția instanței supreme, în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării.

77. Problema eficienței sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, raportată la rezolvarea litigiului în care a intervenit, reclamă ca identificarea chestiunii de drept de către titularul sesizării să vizeze o problemă juridică reală, care ridică probleme de interpretare a unor dispoziții legale imperfecte, lacunare ori contradictorii, ce necesită rezolvarea de principiu a chestiunii de drept în procedura hotărârii prealabile, și nu realizarea unor operațiuni elementare de interpretare a unor dispoziții legale.

78. Spre deosebire de legislația franceză, care prevede expres condiția dificultății serioase, veritabile și pe cea a interesului pentru un număr mare de cazuri, pentru sesizarea instanței supreme, legislația românească lasă o largă marjă de apreciere titularilor sesizării sub acest aspect, ceea ce poate determina transformarea mecanismului hotărârii prealabile într-o procedură dilatorie. Or, scopul mecanismului hotărârii prealabile îl constituie prevenirea practicii judiciare neunitare, prin dezlegarea unor probleme veritabile și dificile de drept.

79. În speță, titularul sesizării solicită interpretarea dispozițiilor art. II din Legea nr. 263/2006, în sensul de a se lămuri dacă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. II alin. (1) teza întâi și art. II alin. (1) teza a doua se deduce că sporul lunar de dificultate de până la 50% din salariul de bază se acordă membrilor comisiilor constituite în baza Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, doar pe o perioadă de un an ce curge de la intrarea în vigoare a legii, respectiv doar pentru perioada 3 iulie 2006—3 iulie 2007, sau acest spor se cuvine membrilor comisiilor pe întreaga perioadă de derulare a activității specifice în cadrul acestor comisii, doar stabilirea beneficiarilor acestui spor urmând a fi realizată anual de către conducătorul instituției.

80. Această problemă de drept nu ridică o dificultate reală, dat fiind faptul că dispozițiile art. II din Legea nr. 263/2006 sunt clare: „(1) Salariații instituțiilor publice implicați în mod direct în aplicarea legilor fondului funciar, membrii în comisiile constituite

în baza art. 12 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de un spor lunar de dificultate de până la 50% din salariul de încadrare, pe o perioadă de un an calculată de la data intrării în vigoare a prezentei legi.”

81. De altfel, având a se pronunța asupra constituționalității acestei dispoziții legale, Curtea Constituțională a reținut, prin Decizia nr. 347 din 17 martie 2009 și prin deciziile nr. 460 și 461 din 2 aprilie 2009, că „(...) sporul reglementat prin dispozițiile de lege criticate nu reprezintă un drept fundamental, ci constituie, potrivit intenției legiuitorului, un spor salarial cu caracter stimulatoriu pentru exercitarea anumitor activități pe o perioadă determinată. Modalitățile și condițiile acordării unor sporuri salariale sunt de competența exclusivă a legiuitorului”.

82. Totodată, din examenul jurisprudențial rezultă că majoritatea instanțelor de judecată au apreciat că acordarea sporului prevăzut de art. II alin. (1) din Legea nr. 263/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății, cu completările ulterioare, a avut un caracter limitat în timp, în același sens fiind și Decizia nr. 4.292 din 22 septembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

83. Prin urmare, chestiunea de drept nu suscită serioase dificultăți care ar împiedica pronunțarea soluției. Chiar și în situația în care legea ar fi incompletă, judecătorul este chemat să se pronunțe și să recurgă la alte norme juridice sau principii de drept incidente sau, dacă legea este neclară, trebuie să folosească metode de interpretare în conformitate cu principiile de drept pe care i le furnizează doctrina și jurisprudența, atât timp cât interpretarea legii civile reprezintă o etapă necesară în procesul aplicării legii civile, în scopul de a stabili conținutul și sensul normei și a o putea aplica situației de fapt conturate în cazul dedus judecării.

84. Orientarea jurisprudenței spre o anumită interpretare a normelor analizate și existența unei practici judiciare cristalizate în timp a instanțelor determină, pe de o parte, pierderea caracterului de noutate a chestiunii de drept supuse analizei și, pe de altă parte, se poate considera că problema de drept nu prezintă o dificultate suficient de mare, care să necesite intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție pe calea prevăzută de art. 519 din Codul de procedură civilă.

85. Pentru considerentele arătate, dat fiind că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 din același act normativ, urmează ca sesizarea să fie respinsă, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 369/87/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *Interpretarea dispozițiilor art. II din Legea nr. 263/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății, cu completările ulterioare, în sensul de a se lămuri dacă, din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. II alin. (1) teza întâi și art. II alin. (1) teza a doua, se deduce că sporul lunar de dificultate de până la 50% din salariul de bază se acordă membrilor comisiilor constituite în baza Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicate, cu modificările și completările ulterioare, doar pe o perioadă de un an ce curge de la intrarea în vigoare a legii, respectiv doar pentru perioada 3 iulie 2006—3 iulie 2007, sau acest spor se cuvine membrilor comisiilor pe întreaga perioadă de derulare a activității specifice în cadrul acestor comisii, doar stabilirea beneficiarilor acestui spor urmând a fi realizată anual de către conducătorul instituției.*

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 15 octombrie 2018.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Mitroi

ACTE ALE ORDINULUI ASISTENȚILOR MEDICALI GENERALIȘTI, MOAȘELOR ȘI ASISTENȚILOR MEDICALI DIN ROMÂNIA

ORDINUL ASISTENȚILOR MEDICALI GENERALIȘTI, MOAȘELOR ȘI ASISTENȚILOR MEDICALI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Consiliului național al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 31/2017 privind stabilirea cuantumului cotizației de membru, respectiv cotizației de membru asociat al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România și a unor taxe încasate de Ordinul Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România

În temeiul prevederilor art. 53 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 144/2008 privind exercitarea profesiei de asistent medical generalist, a profesiei de moașă și a profesiei de asistent medical, precum și organizarea și funcționarea Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 53/2014, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 26 alin. (6) din Statutul Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, adoptat prin Hotărârea Adunării generale naționale a Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 1/2009, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul Național al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România emite următoarea hotărâre:

Art. I. — Hotărârea Consiliului național al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 31/2017 privind stabilirea cuantumului cotizației de membru, respectiv cotizației de membru asociat al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România și a unor taxe încasate de Ordinul Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1004 din 18 decembrie 2017, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Membrii Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, denumit în continuare OAMGMAMR, care exercită profesia de asistent medical generalist, de moașă sau de asistent medical, precum și membrii asociați ai OAMGMAMR, care exercită profesia de soră medicală sau de oficianț medical, au obligația de a plăti lunar cotizația de membru în cuantum de 1% din valoarea salariului de bază, aferent funcției de bază declarate, indiferent de durata timpului de muncă (normă întreagă sau fracțiune de normă)”.

2. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Prin excepție de la prevederile art. 1, au obligația de a plăti cotizația de membru în cuantum de 120 lei/an următoarele categorii de membri:

a) asistenții medicali generaliști, moașele, asistenții medicali, precum și surorile medicale și oficianții medicali care nu exercită profesia sau care exercită profesia în baza unui contract de voluntariat;

b) membrii și membrii asociați ai OAMGMAMR care se află în situația suspendării contractului de muncă pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau a copilului cu handicap

până la împlinirea vârstei de 3 ani sau în concediu de îngrijire copil bolnav până la vârsta de 7 ani, respectiv 18 ani pentru copilul cu handicap, dacă nu solicită suspendarea calității de membru;

c) asistenții medicali generaliști, moașele sau asistenții medicali, precum și surorile medicale și oficianții medicali care sunt pensionari, nu exercită profesia, dar doresc să își păstreze calitatea de membru, respectiv de membru asociat al OAMGMAMR.”

3. Articolele 3 și 4 se abrogă.

4. La articolul 7, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Plata cotizației este în cuantum de 10 lei/lună, urmând ca regularizarea până la nivelul prevăzut la alin. (1) să se facă după depunerea declarației anuale de venituri la Administrația Finanțelor Publice.”

5. La articolul 8, litera f) se abrogă.

6. La articolul 8, litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) taxa de participare la cursurile/manifestările științifice organizate de către OAMGMAMR cu formatori/lectori proprii este în cuantum de maximum 50 de lei/participant și include și taxa de certificare. În cazul cursurilor pentru care nu se percepe taxă de participare nu se va percepe nici taxă de certificare;”.

7. La articolul 8, după litera i) se introduce o nouă literă, litera j), cu următorul cuprins:

„j) taxa de certificare a cursurilor/manifestărilor științifice organizate de către furnizorii de educație medicală continuă, alții decât cei prevăzuți la lit. g), este de 30 lei/participant.”

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2019.

Președintele Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România,
Mircea Timofte

București, 6 decembrie 2018.

Nr. 34.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

